

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 634/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžk 29/2018 z 11. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžk 29/2018 z 11. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v pozícii žalobcu sa na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) žalobami vedenými pod sp. zn. 23 S 67/2017 a 23 S 68/2017 (spojenými na spoločné konanie a vedenými ďalej pod sp. zn. 23 S 67/2017) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí Okresného úradu Žarnovica (ďalej len „žalovaný“), ktorými v zmysle § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov sťažovateľom podané odvolania zamietol a potvrdil rozhodnutia obce Píla a obce Veľké Pole z 23. decembra 2016, ktorými bol podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“) a podľa § 17 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 24/2003 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny, v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v súlade s § 82 zákona o ochrane prírody udelený súhlas na výrub drevín podľa

dendrologického prieskumu, ktorého prílohou je súpis drevín určených na výrub a výseky katastrálnej mapy s parcelami, kde sa má výrub uskutočniť.

2.1 Krajský súd rozsudkom č. k. 23 S 67/2017-160 z 25. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žaloby sťažovateľa ako nedôvodné zamietol, proti čomu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť zamietol.

3. V podstatnom možno námietky, ktoré sťažovateľ vyslovil v ústavnej sťažnosti a ktorými poukazuje na nesprávne závery, ku ktorým dospel najvyšší súd v napadnutom rozsudku (identické s námietkami uplatnenými v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu), zhrnúť takto:

3.1 Námietka, že nebol rešpektovaný účel Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, konkrétne jeho čl. 9 ods. 3, ktorým je zabezpečiť preskúmateľnosť aktov orgánov verejnej moci, a tým dostatočnú vymáhateľnosť práva v oblasti životného prostredia.

3.2 Námietka, že správny orgán vydal rozhodnutie bez splnenia podmienky vyplývajúcej z § 47 ods. 3 zákona o ochrane prírody, a to bez súhlasu vlastníka pozemku, na ktorom drevina rastie, s poukazom na „§ 17 ods. 8 písm. c) a ods. 9 vyhlášky, dôvodiac, že sa v tomto prípade jedná o líniovú stavbu, na účel ktorej možno pozemky vyvlastniť, teda ako keby toto mala byť skutočnosť zakladajúca výnimku vo vzťahu k § 47 ods. 3 zákona ohľadom existencie súhlasu vlastníka pozemku na výrub. Ako som už naznačil, vyhláška je z hľadiska právnej sily pod zákonnou normou a právne normy v nej obsiahnuté nemôžu upravovať právne vzťahy inak (širšie), ako je právna úprava obsiahnutá v zákonných normách. Na tento účel pokiaľ teda zákon nehovorí o žiadnej výnimke z právnej úpravy týkajúcej sa nutnosti existencie súhlasu vlastníka pozemku, na ktorom sa má realizovať výrub dreviny, tak nie je možné aby právna úprava takejto výnimky vyplývala z podzákonnej normy – vyhlášky.“.

3.3 Námietka, že zákon o ochrane prírody upravuje dva základné postupy, na základe ktorých možno vykonať výrub drevín, a to postup podľa § 47 ods. 3 zákona o ochrane prírody, pri ktorom musia byť kumulatívne splnené podmienky, a to súhlas orgánu ochrany

prírody, ak tento zákon neustanovuje inak; musí ísť o odôvodnený prípad; ako aj daný súhlas vlastníka pozemku. Pri postupe podľa § 47 ods. 4 zákona o ochrane prírody sa súhlas na výrub drevín nevyžaduje, ak je splnená niektorá z taxatívnych podmienok uvedená v § 47 ods. 4 písm. a) až j) predmetného zákona. To, že „súhlas vlastníka pozemku sa vyžaduje vždy, ak sa postupuje podľa ust. § 47 ods. 3 zákona, potvrdzuje aj fakt, že druhá veta ust. § 47 ods. 3 zákona... neobsahuje žiadny odkaz na iné ustanovenie zákona alebo blanketový odkaz na inú právnu normu alebo vykonávací predpis, ktorý má ustanoviť výnimku z tejto požiadavky. Záverom je nutné postulovať, že exempciu zo súhlasu na výrub drevín (§ 47 ods. 4 zákona) možno uplatniť len vo vzťahu k súhlasu orgánu prírody, ktorý je nutný na samotný výrub drevín.“.

3.4 Námietka, že najvyšší súd sa nezaoberal tým, či ide „o odôvodnený prípad a či záujem na výrube drevín prevažuje nad ekologickými a estetickými funkciami dreviny a jej vplyvmi na zdravie človeka. Zákon správne orgánu dovoľuje tzv. správnu úvahu, ktorú však musí správny orgán vo svojom rozhodnutí dostatočne vysvetliť. Z rozhodnutia však vôbec nie je zřejmé, ako správny orgán posúdil vyššie uvedené skutočnosti a rozhodnutie v tomto smere náležité nezdôvodnil. Je pritom nepochybné, že ide predovšetkým o komerčný záujem investora - akciovej spoločnosti, ktorý záujem by mal prevážiť nad verejným záujmom na ochrane prírody, ktorý je navyše premietnutý do ústavného práva každého na priaznivé životné prostredie v zmysle čl. 44 Ústavy SR.“.

3.5 Námietka, že v prejednáwanej veci nejde o verejnoprospešnú stavbu, keď sťažovateľ v podstatnom poukázal na to, že koridor predpokladaný územným plánom je pre predmetnú líniovú stavbu určený po inej trase, ktorá nekorešponduje s trasou vedenia, ako bola táto stavba umiestnená územným rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa potvrdeným rozhodnutím žalovaného, a zároveň v dokumente Konceptia územného rozvoja Slovenska 2001 je predmetná stavba zadefinovaná len v regulatívoch a nie je tu uvedená ako verejnoprospešná stavba.

3.6 Námietka, že najvyšší súd nesprávne vyložil § 47 ods. 10 zákona o ochrane prírody, v zmysle ktorého podrobnosti o ochrane, ošetrovaní a udržiavaní drevín, o podmienkach vydávania súhlasu na výrub drevín a spôsob vyznačovania výrubu drevín ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, keď tvrdil, že „*touto delegáciou však zákonodarca nemal na mysli, aby ministerstvo upravilo výnimku*

z ustanovenia zákona“, pričom zdôraznil, že uplatňovanie právomoci ministerstiev a iných orgánov štátnej správy je limitované predovšetkým čl. 2 ods. 2 ústavy.

4. Vychádzajúc z už uvedeného, považuje sťažovateľ odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu za „nedostatočné, nevecné a poňaté výlučne len z hľadiska formálnej roviny bez snahy skutočne sa zaoberať materiálными dôvodmi kasačnej sťažnosti, určite nebol dodržaný zákon ako ani nadzákonné normy“ a napadnutý rozsudok je zaťažený „vadou nepreskúmateľnosti, keď sa v určitých prípadoch nevysporiadal a neposkytol odpoveď na mnou namietané podstatné skutočnosti.“.

5. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie sťažovateľom označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžk 29/2018, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zruší, vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie a sťažovateľovi prizná primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 800 €.

6. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že „za tri roky kontinuálnym zaťažovaním nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov ako aj súdov sa v skutočnosti jedná len o veľmi čiastočné finančné zadosťučinenie a zďaleka nie v celom rozsahu“.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy každý má právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu najmä o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Podstata jeho argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nedostatočne a ústavne nekonformne vysporiadal s jeho námietkami vznesenými v kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ konkrétne namietal nesprávny výklad a aplikáciu ustanovení zákona o ochrane prírody a vyhlášky, ktorou sa predmetný zákon vykladá, v dôsledku čoho došlo aj k neprípustnému zásahu do jeho majetkových práv, ako aj základného práva na priaznivé životné prostredie.

15. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

16. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

17. Najvyšší súd sa stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi uvedenými v rozsudku krajského súdu a v podstatnom odôvodnení napadnutého rozsudku v reakcii na námietky sťažovateľa (bod 3 tohto rozhodnutia) uviedol, že *«kasačný súd dáva do pozornosti, že § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. ustanovuje základné požiadavky na vydanie súhlasu na výrub dreviny. Na výrub dreviny sa vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody, ak cit. zákon neustanovuje inak. Výnimky ustanovuje zákon č. 543/2002 Z. z. v § 47 ods. 4, teda ide o prípady, keď sa súhlas na výrub drevín nevyžaduje. Na konanie o vydaní súhlasu na výrub drevín sa vzťahuje zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správny poriadok sa na toto konanie vzťahuje, pretože zákon č. 543/2002 Z. z. neustanovuje výnimky, resp. odlišnosti od všeobecnej úpravy správneho konania. Podľa § 82 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. musí byť zo žiadosti o vydanie súhlasu na výrub dreviny zrejmé, kto žiadosť podáva, akej činnosti sa týka a čo sa navrhuje. Náležitosti žiadosti o výrub drevín ustanovuje § 17*

ods. 8 vyhlášky č. 24/2003 Z. z. Doklady podľa § 17 ods. 8 písm. b/ a c/ vyhlášky sa nevyžadujú, ak ide o žiadosť o vydanie súhlasu na výrub dreviny pre umiestnenie líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť. K žiadosti sa pripojí výkres z projektovej dokumentácie stavby, ktorý obsahuje presný opis trasy líniovej stavby v mierke najmenej 1:50 000 alebo 1:10 000 s vyznačením lokality, kde drevina rastie. Líniovými stavbami sa rozumejú aj nadzemné vedenia rozvodu elektriny.

Z uvedeného možno vyvodiť záver, že nie je dôvodná námietka sťažovateľa, v ktorej vyčítal správne súdu vadu nesprávneho právneho posúdenia podmienky súhlasu vlastníka pozemku pre postup podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. Kasačný súd má za to, že krajský súd, ako aj žalovaný správne poukázali na vyššie citované ustanovenia zákona č. 543/2002 Z. z., ako aj vyhlášky č. 24/2003 Z. z., z ktorých zároveň vyvodili správny záver, že v prejednávanej veci nebol súhlas vlastníka nehnuteľnosti na udelenie súhlasu s výrubom drevín potrebný, nakoľko § 17 ods. 9 vyhlášky č. 24/2003 Z. z. ustanovuje v prípade žiadosti o vydanie súhlasu na výrub dreviny z dôvodu umiestnenia líniovej stavby, na ktorej účely možno pozemky vyvlastniť, že predloženie súhlasu vlastníka nehnuteľnosti sa nevyžaduje.

Kasačný súd nemohol prihliadnuť ani na námietku sťažovateľa, ktorý za nesprávny označil výklad ustanovenia § 47 ods. 10 zákona č. 543/2002 Z. z. v napadnutom rozhodnutí krajského súdu. Vo vzťahu k tejto námietke poukazuje na čl. 123 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, preto konalo zákonným spôsobom a vyhlášku č. 24/2003 Z. z. vydalo ako ústredný orgánom štátnej správy, ktorému je zverená aj normotvorná právomoc. Jej podstatou je starostlivosť o náležitú právnu úpravu vecí patriacich do jeho pôsobnosti tým, že na základe zákonného splnomocnenia vydáva právne predpisy označované ako vyhlášky, výnosy alebo opatrenia. Postupuje pritom spôsobom uvedeným v Legislatívnych pravidlách vlády Slovenskej republiky. Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky teda bolo na vydanie podzákonnej právnej normy nielen splnomocnené, ale zároveň aj postupovalo v intenciách právnej normy.

Ku kasačnej námietke, spočívajúcej v tvrdení o nesprávnosti záveru žalovaného, že v prejednávanej veci ide o verejnoprospešnú stavbu, uviedol, že ani túto nemohol považovať za odôvodnenú. Podľa názoru kasačného súdu, zhodne s názorom správneho súdu, realizáciu distribučnej sústavy elektrického vedenia v danom prípade treba jednoznačne považovať za verejnoprospešnú stavbu, ktorej účelom je umožniť konečným odberateľom pripojiť sa na distribučnú sústavu, preto oproti právu sťažovateľa na nerušený výkon jeho vlastníckeho práva, je v danom prípade postavený verejný záujem na vybudovaní predmetnej stavby, v prospech ktorého sa má stavba realizovať.

Napokon kasačný súd ako neopodstatnenú vyhodnotil aj námietku sťažovateľa, že v prejednávanej veci nebol rešpektovaný účel Aarhuského dohovoru, ktorým je zabezpečiť preskúmateľnosť aktov orgánov verejnej moci, a tým dostatočnú vymáhateľnosť práva v oblasti životného prostredia. Považuje za potrebné zdôrazniť, že tento dohovor zaručuje prístup verejnosti k informáciám týkajúcim sa životného prostredia a účasť verejnosti na rozhodovacích procesoch a jej prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia. Účasť dotknutej verejnosti v konaní týkajúcom sa životného prostredia v praxi zabezpečuje najmä zákon č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“), v ktorého právnej úprave sa, v nadväznosti na ďalšie právne predpisy (napr. správny poriadok, SSP a pod.), odzrkadľujú aj práva členov verejnosti podľa čl. 9 ods. 3 a 4 Aarhuského dohovoru. Keďže z predchádzajúcich častí tohto rozsudku zreteľne vyplýva, že sťažovateľ nebol v konaní o posudzovaní vplyvov na životné prostredie dotknutou verejnosťou, nemôže sa s úspechom domáhať jej práv ani s poukázaním na Aarhuský dohovor, ktorým zaručené práva smerujú práve v prospech verejnosti. Vymedzenie pojmu „zainteresovaná verejnosť“ v čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru je obdobná definícii dotknutej verejnosti podľa § 3 písm. s/ zákona č. 24/2006 Z. z. Navyše je potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 písm. a/ Aarhuského dohovoru, podľa ktorého sa účasť verejnosti na rozhodovaniach o vymedzených činnostiach uplatní len vo vzťahu k rozhodnutiam či povoliť navrhované činnosti uvedené v Prílohe I, ktorá v bode 1. Energetický priemysel, ani v inej svojej časti stavbu (zariadenie, prevádzku) elektrického vedenia neobsahuje.».

18. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na námietky uplatnené v kasačnej sťažnosti najvyšší súd v podstatných bodoch odôvodňujúcich jeho negatívne rozhodnutie o nej dostatočne reagoval, ako to je zrejmé z citácie v bode 17 (v nadväznosti na bod 3) tohto odôvodnenia. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Keďže v danom prípade niet takej spojitosti medzi napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by vyvolávala predpoklad vyslovenia porušenia týchto práv po prijatí veci na ďalšie konanie, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že o ich prípadnom porušení by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu s predmetom jeho rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo, resp.

nemajetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a porušením základného práva sťažovateľa upraveného v čl. 46 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 20 ods. 1, 4 a čl. 44 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu